

Arrest

nr. 192 939 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 28 september 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 september 2017 houdende weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 26 september 2017 tot intrekking van het visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2017 om 11u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. ABBES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker wordt op 26 september 2017 bij aankomst vanuit Tunis (Tunesië) op de luchthaven van Zaventem geïnterpelleerd door de grenspolitie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) treft op 26 september 2017 een beslissing houdende weigering van toegang met terughouding (bijlage 11).

Deze beslissing is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 26 september 2017 en is als volgt gemotiveerd:

*“Op 26 sep. 2017 om 20.45 uur, aan de grensdoorlaatpost BRU NAT,
Werd door ondergetekende, C.S. INP
de heer:
naam L. voornaam A.
geboren op (...)1990 te M. geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Tunesië wonende te [....]*

*houder van het document paspoort van Tunesië nummer X(...)
afgegeven te Mednine op : 14/11/2016
houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door België
geldig van 20/09/2017 tot 13/10/2017
voor een duur van 8 dagen, met het oog op : toerisme*

afkomstig uit Tunis met TU788 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: betrokkene verklaart als toerist naar België te komen. Mogelijks zou hij ook naar Parijs reizen. Hij heeft hier echter geen hotelreservatie voor. Betrokkene zou typische toeristische trekpleisters als musea en restaurants bezoeken. Maar betrokkene beschikt over geen enkele toeristische info waaruit dit zou kunnen blijken. Hij heeft totaal geen weet van wat er zoal te bezoeken valt. Bovendien blijkt de hotelreservatie die hij voorlegt ook niet helemaal in orde. Op geen enkele manier kan contact opgenomen worden met dit etablissement. Bovendien zou de reservatie een bed in een enkel voor vrouwen bestemde ruimte betreffen. Hieruit blijkt dat betrokkene op geen enkele manier aannemelijk kan maken welke de ware beweegredenen zijn voor zijn reis.”

1.3. Nog op 26 september 2017 treft de gemachtigde een beslissing tot intrekking van het visum.

Het betreft de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Meneer L., A.

- ☐ *Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Heeft / hebben / werd*
- ☐ *uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 08/09/2017.*
- ☐ *het visum is ingetrokken*

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart als toerist naar België te komen. Mogelijks zou hij ook naar Parijs reizen. Hij heeft hier echter geen hotelreservatie voor. Betrokkene zou typische toeristische trekpleisters als musea en restaurants bezoeken. Maar betrokkene beschikt over geen enkele toeristische info waaruit dit zou kunnen blijken. Hij heeft totaal geen weet van wat er zoal te bezoeken valt. Bovendien blijkt de hotelreservatie die hij voorlegt ook niet helemaal in orde. Op geen enkele manier kan contact opgenomen worden met dit etablissement. Bovendien zou de reservatie een bed in een enkel voor vrouwen bestemde ruimte betreffen. Hieruit blijkt dat betrokkene op geen enkele manier aannemelijk kan maken welke de ware beweegredenen zijn voor zijn reis.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

De verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“A titre préliminaire, l'article 39/82, § 4 dispose que : « Lorsque l'étranger fait l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement dont l'exécution est imminente, en particulier lorsqu'il est maintenu dans un lieu déterminé visé aux articles 74/8 et 74/9 ou est mis à la disposition du gouvernement, il peut, s'il n'en a pas encore demandé la suspension par la voie ordinaire, demander la suspension de l'exécution en extrême urgence de cette mesure dans le délai visé à l'article 39/57, § 1er, alinéa 3. ».

La partie requérante se trouve donc dans une situation où l'extrême urgence est présumée.

L'exécution des décisions querellées cause déjà à la partie requérante un préjudice grave difficilement réparable auquel il convient de mettre un terme.

Le caractère imminent du préjudice est incontestable dès lors que la partie requérante s'est vue refuser l'accès au territoire, que son visa a été annulé et qu'elle est détenue en vue d'une expulsion.

Dans ces conditions, seule la procédure en extrême urgence peut permettre à la partie requérante d'obtenir une décision donnant un effet utile à son action en justice.”

De verzoeker wijst aldus op het imminent karakter van de terugdrijving. Het blijkt voorts en het staat buiten betwisting dat de verzoeker is vastgehouden met het oog op de tenuitvoerlegging van de terugdrijving die is voorzien op 7 oktober 2017.

Het staat dan ook vast dat een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zal kunnen tussenkomen.

De verweerder betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in zijn nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan.

2.3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3, eerste lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en van het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast beroept de verzoeker zich tevens op een manifeste appreciatiefout.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"En ce que, la partie adverse adopte une décision de refus d'accès au territoire sans prendre en compte l'ensemble des éléments de la cause,

Alors que, toute décision administrative doit reposer sur une analyse minutie, prenant en compte l'ensemble des éléments pertinents de la cause,

1. *Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ;*

2. *Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;*

Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

3. *Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée." ;*

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la loi 29 juillet 1991 ;

4. Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842) ;

5. Que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet ;

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

6. Considérant que la motivation de la première décision querellée peut être résumée comme suit :

- La partie requérante ne serait pas en possession des documents démontrant l'objet et les conditions de son séjour ;*
- Elle ne déposerait aucun document prouvant le but touristique de son voyage ;*

Que cette motivation ne peut pas être suivie ;

7. Considérant, première branche, qu'en application des principes de prudence et de minutie, la partie adverse a l'obligation de rechercher l'ensemble des éléments pertinentes de la cause, de les analyser soigneusement et de prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents pour sa prise de décision ;

Qu'il apparait en l'espèce, que la partie adverse n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents de la cause et tout particulièrement, ceux favorables à la cause du requérant ;

Qu'ainsi, il n'est pas non plus précisé qu'il avait suffisamment d'argent pour subvenir à ses besoins pendant son séjour ; Qu'en outre, la partie défenderesse sait qu'il a de la famille en France et qu'il allait passer du temps avec elle ; Qu'enfin, le requérant allait résider chez un ami en Belgique comme le témoigne l'attestation jointe en annexe ;

8. Que la partie adverse, en contravention de l'obligation de prudence et de minutie, n'a pas cherché à prendre contact avec les personnes qui pouvaient appuyer les dires de la partie requérante ;

Qu'il faut préciser que Monsieur S. a vécu dans le même quartier en Tunisie que la partie requérante et que dans cette région, les amis et la famille de ses amis sont considérés comme des membres de sa famille. C'est ainsi que Monsieur S. s'était rendu à Zaventem pour accueillir la partie requérante et aurait pu répondre à certaines interrogations de la partie adverse et pour l'héberger le temps de son séjour ;

Que par ailleurs, l'oncle de la partie requérante avait convenu avec elle de passer quelques jours en France chez lui ;

Que la nécessité de parler à ces personnes était d'autant plus importante que la partie requérante n'était pas en état de donner des réponses claires. Il faut comprendre qu'un homme de 27 ans venant pour la première fois en Europe soit destabilisé lorsque lors de sa venue, il est arrêté à la frontière et interrogé par les services aéroportuaires. Dans ces conditions, certains imprévus ou oublis sont compréhensibles en raison de la peur/stress ressentis à la suite de son arrestation de la partie requérante et sa volonté de laisser son ami ou son oncle expliquer la situation ;

Que votre Conseil a déjà reconnu que le fait pour la partie adverse de ne pas prendre contact avec des personnes pouvant l'éclairer pouvait constituer une violation des principes de prudence et de minutie (CCE, arrêt n° 205.743du 15 juin 2017) ;

Que la partie adverse a également commis une erreur manifeste d'appréciation et violé l'article 3 de la loi du 15.12.1980 ;

Que le moyen est sérieux et fondé en sa première branche ;

9. Considérant, deuxième branche, que l'article 3, alinéa 1er de la loi du 15.12.1980 dispose que : « Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants :... » ;

Que l'utilisation du terme « PEUT » implique que la partie adverse dispose d'un large pouvoir d'appréciation et que le refus d'accès au territoire ne doit pas se faire de manière automatique ;

Qu'il s'en déduit qu'il revient à la partie adverse de justifier pour chaque cas individuel pour quel motif elle prend une décision de refus d'accès au territoire ou permet à la personne de rentrée sur le territoire ;

Qu'en l'espèce, la décision de refuser l'accès au territoire n'a pas été justifiée au regard de la situation propre de la partie requérante ;

Que ce faisant, la partie adverse a violé l'obligation de motivation formelle ;

Que pourtant, la partie adverse aurait pu prendre une autre position ;

Que les éléments invoqués par la partie adverse par rapport au caractère touristique du voyage de la partie requérante ne peuvent pas être suivies. De fait, lorsqu'elle justifie sa position par l'absence d'informations touristiques, de brochure de voyages..., la partie adverse ne tient pas compte des avancées technologiques de l'époque ;

Qu'en effet, la possession d'un smartphone ou l'accès à un ordinateur, permet avec internet de s'en servir comme guide touristique, carte routière, GPS ou brochure de voyage ;

Qu'en outre, bons nombres de touristes se rendent directement à l'office du tourisme pour retirer ces documents ;

Que le fait que la partie requérante ne disposait pas des documents papiers auxquels fait référence la partie adverse, ne suffit pas en 2017 pour démontrer qu'elle ne venait pas en Belgique en qualité de touriste ;

Qu'il n'est pas contesté que la partie requérante remplissait les conditions pour obtenir un visa touristique, et que dans ces conditions, il apparaît disproportionné et déraisonnable de lui refuser l'entrée sur le territoire au motif qu'il n'a pas certains documents non-obligatoires sur lui et accessibles à tout moment et en tous lieux par internet ;

Qu'il en est d'autant plus que la partie requérante pouvait compter sur le soutien d'un ami et de son oncle qui devaient faciliter son séjour touristique ;

Que par ailleurs, la partie requérante devait rejoindre ce dernier à Paris avant de retourner en Tunisie. Ils ont d'ailleurs dû prendre EN URGENCE congé pour venir en Belgique ce jeudi 27.06.2017 pour pouvoir soutenir la partie requérante ;

Qu'il n'est pas contesté que la partie requérante avait un lieu de résidence touristique et suffisamment de moyens pour subvenir à ses besoins ;

Que la partie adverse a adopté une décision manifestement disproportionnée en décidant de refuser que la partie requérante puisse entrer sur le territoire au regard de ces éléments ;

Qu'elle a également commis une erreur manifeste d'appréciation en adoptant une décision de refus d'accès au territoire sans au moins analyser la possibilité que lui laisse l'article 3 de faire exceptions aux conditions qu'il pose ;

Que pour ces différents motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa deuxième branche ;"

2.3.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met in rechte te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan is beslist de verzoeker de toegang tot het grondgebied te weigeren en hem terug te drijven. In de motivering wordt hiertoe immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven en dat hij op geen enkele manier aannemelijk kan maken welke de beweegredenen zijn voor zijn reis. Hierbij steunt de gemachtigde zich op de volgende concrete vaststellingen: *"betrokkene verklaart als toerist naar België te komen. Mogelijks zou hij ook naar Parijs reizen. Hij heeft hier echter geen hotelreservatie voor. Betrokkene zou typische toeristische trekpleisters als musea en restaurants bezoeken. Maar betrokkene beschikt over geen enkele toeristische info waaruit dit zou kunnen blijken. Hij heeft totaal geen weet van wat er zoal te bezoeken valt. Bovendien blijkt de hotelreservatie die hij voorlegt ook niet helemaal in orde. Op geen enkele manier kan contact opgenomen worden met dit etablissement. Bovendien zou de reservatie een bed in een enkel voor vrouwen bestemde ruimte betreffen."* De aldus geboden motieven hebben wel degelijk betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de verzoeker, nu blijkt dat de motieven gebaseerd zijn op de verklaringen van de verzoeker, zoals terug te vinden in het administratief dossier. De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de geboden motivering niet afdoende zou zijn in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. In tegendeel brengt hij een inhoudelijke kritiek naar voor en blijkt uit zijn uiteenzettingen dat hij wel degelijk afdoende op de hoogte is van de motieven die de eerste bestreden beslissing schragen. De kritiek dat de verzoeker het niet eens is met de motieven die de gemachtigde hanteert, betreft niet de uitdrukkelijk motiveringsplicht maar wel de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet is op het eerste gezicht niet aangetoond.

2.3.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De eerste bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...).”

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

De verzoeker betoogt in een eerste middelenonderdeel dat de verweerder de plicht heeft om het geheel van de elementen van de zaak te onderzoeken, deze zorgvuldig te analyseren en een beslissing te nemen rekening houdende met alle pertinente elementen van de zaak. Hij meent dat geen rekening werd gehouden met alle pertinente gegevens van de zaak en in het bijzonder, de elementen die in zijn voordeel zijn. Dit zou blijken uit het feit dat de eerste bestreden beslissing geen melding maakt van het feit dat hij voldoende middelen heeft voor zijn voorgenomen verblijf. Bovendien zou de verweerder ervan op de hoogte zijn dat hij een tijdje bij familie in Frankrijk zou verblijven. De verzoeker stelt voorts dat hij in België bij een vriend zou verblijven, en voegt hieromtrent een verklaring toe aan zijn verzoekschrift. In weerwil van de zorgvuldigheidsplicht, zou de verweerder geen contact genomen heeft met de personen die zijn verklaringen konden ondersteunen. Hij wijst er op dat hij in dezelfde wijk woonde als de heer S., die hem in Zaventem zou hebben opgewacht zodat deze man had kunnen antwoorden op de vragen die de verweerder zou hebben en zodat hij had kunnen bevestigen dat hij bij hem zou logeren gedurende zijn verblijf. Bovendien zou verzoekers oom met hem hebben afgesproken om enkele dagen bij hem te verblijven in Frankrijk. De verzoeker meent dat het des te meer van belang is dat de verweerder deze personen zou spreken, omdat hij als 27-jarige die voor de eerste maal naar Europa komt gedestabiliseerd was en onder stress stond wanneer hij werd ondervraagd door de grenspolitie. In die omstandigheden zou het normaal zijn dat de verzoeker bepaalde zaken uit schrik of stress heeft vergeten melden en dat hij heeft gewild dat zijn vriend en zijn oom de situatie zouden uitleggen. De verzoeker wijst er op dat de Raad reeds erkend heeft dat het feit dat de verweerder geen contact neemt met personen die verduidelijking kunnen brengen, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan opleveren.

De Raad herhaalt in de eerste plaats dat hij enkel een wettigheidstoezicht oefent en dat hij te dezen niet optreedt als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. In dit kader moet worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van haar beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). De bij het verzoekschrift gevoegde verklaringen, die allebei dateren van daags na het treffen van de bestreden beslissingen,

kunnen dan ook niet dienstig worden aangewend. De verweerder kon hiervan uiteraard onmogelijk kennis hebben.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoeker door de grenspolitie uitvoerig werd ondervraagd omtrent het doel en de omstandigheden van zijn voorgenomen verblijf. Uit het verslag van de politie blijkt dat de verzoeker een louter toeristisch reismotief, in België en mogelijks ook in Frankrijk, opgaf. De verzoeker verklaarde dat hij musea, trekpleisters en restaurants zou bezoeken, dat het niet zeker is of hij ook naar Frankrijk gaat, maar dat hij wellicht voor één of twee dagen naar Parijs zou gaan. Nergens wordt melding gemaakt dat hij bij zijn oom in Frankrijk of bij de heer S. in België zou verblijven. Evenmin heeft de verzoeker verklaard dat de heer S. hem zou hebben opgewacht aan de luchthaven. Met betrekking tot zijn verblijf, legde de verzoeker een booking voucher voor van het HOLIDAYS HOSTEL MIDI te Brussel (Sint-Jans-Molenbeek) voor de periode van 26/09/2017 tot 03/10/2017, hij verklaarde dat deze reservatie voor het volledige verblijf betaald werd, terwijl op de outprint van de voucher het tegendeel staat vermeld. Verder blijkt uit het verslag van de grenspolitie nog het volgende:

“-Tijdens het gesprek met betrokkene verklaart hij dat hij naar België komt als toerist. Hij heeft België zomaar uitgekozen zonder specifieke reden. Hij zal wellicht ook nog naar Parijs reizen en er 1 of twee dagen verblijven. Heeft geen vrienden of kennissen in België of Frankrijk. Hij heeft ook geen hotelreservatie voor Parijs. Hij stelt in het algemeen dat hij naar Brussel en Parijs komt als toerist om er musea, trekpleisters en restaurants te bezoeken. Hij kan noch voor Brussel, noch voor Parijs een reisgids of een reisprogramma tonen of documenten die wijzen op enige vorm van voorbereiding voor de door hem genoemde zaken die hij wenst te bezoeken. Meer nog, hij kan geen enkele toeristische trekpleister, museum of restaurant opnoemen. Hij is ook niet in het bezit van toegangstickets tot musea of vervoersbewijzen om naar Parijs te gaan.

-Betrokkene legt een reservatie voor van het Holidays Hostel Midi voor de periode van 26/09/2017 tot 03/10/2017. Hij zegt dat deze reservatie betaald werd voor het volledige verblijf. Wij kunnen echter geen telefoonnummer van dit hostel vinden om dit te bevestigen. Ook via de nummer die vermeld staan op de voucher (+442030277900 en +33185148161) lukt het niet. Wanneer wij betrokkene confronteren met het feit dat er een bed gereserveerd werd in een slaapzaal voor vrouwen reageert hij verbaasd. Hij is hiervan niet op de hoogte. Hij weet zelf niet hoe er kan nagegaan worden of er in de hostel nog een plaats vrij is op een kamer voor mannen.

-Betrokkene zegt dat hij in zijn hotel wel zal vragen wat er te bezoeken valt.”

Aangezien de verzoeker pas eerst in onderhavig verzoekschrift melding maakt van (een verblijf bij) zijn oom in Frankrijk en de heer S. in België en de verweerder hieromtrent dus geheel onwetende was op het moment dat hij besloot tot de weigering tot toegang en de terugdrijving, kon hij met deze elementen uiteraard geen rekening houden. Nog minder kon hij dus deze personen, waarvan hem op geen enkel ogenblik melding werd gemaakt, contacteren teneinde meer informatie te bekomen omtrent verzoekers reisdoel en verblijfsomstandigheden. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn kritiek ter zake. Ook waar de verzoeker stelt dat hij te gestresseerd was om bepaalde zaken te vermelden, kan hij niet overtuigen. Immers dient vooreerst te worden vastgesteld dat uit het verslag van de grenspolitie geenszins blijkt dat de verzoeker onder stress stond of gedestabiliseerd was, maar bovendien kan toch niet ontkend worden dat de verzoeker een man van 27 jaar oud is die blijkens de bij de grenspolitie voorgelegde stukken reeds een lange beroeps carrière als kapper heeft zodat niet kan worden aangenomen dat hij zodanig jong is dat hij helemaal ontredderd en gestresseerd zou zijn geweest tijdens de ondervragingen. Het feit dat de verzoeker voor de eerste maal naar Europa kwam, doet hieraan geen afbreuk. Ook gelet op het feit dat de verzoeker wel zonder moeite de bovenstaande uitvoerige verklaringen kon afleggen en documenten kon voorleggen, is het niet waarschijnlijk dat hij tijdens het uitvoerige onderhoud met de grenspolitie uit schrik of stress zou hebben verzuimd te melden dat hij bij zijn oom of vriend zou verblijven en dat hij in tegendeel verklaarde dat hij louter toeristische reismotieven had en in een hostel zou verblijven.

Waar de verzoeker opmerkt dat hij voldoende middelen had voor zijn voorgenomen verblijf, merkt de Raad op dat artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en de vaststelling van een onduidelijk reismotief volstaan om hem de toegang tot het grondgebied te weigeren en terug te drijven. De geldelijke middelen waarover de verzoeker al dan niet beschikt, doen in dit kader niet ter zake.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoeker de concrete vaststellingen waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name de verklaringen bij de grenspolitie en de stukken die hij toen voorlegde, als dusdanig niet betwist.

De verzoeker toont derhalve op het eerste gezicht niet aan dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met alle pertinente zaken die hem op dat moment ter kennis waren.

In een tweede middelenonderdeel brengt de verzoeker aan dat artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet de term 'kan' vermeldt, zodat de verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en de weigering niet automatisch gebeurt. Daaruit zou voortvloeien dat de verweerder voor elk individueel geval moet rechtvaardigen om welke reden zij de beslissing neemt, terwijl de eerste bestreden beslissing niet gerechtvaardigd werd ten aanzien van zijn persoonlijke situatie. Hij licht hieromtrent toe dat het niet betwist wordt dat hij aan de voorwaarden om een toeristisch visum te bekomen voldeed, en dat het onder deze omstandigheden disproportioneel of onredelijk lijkt om hem de toegang tot het grondgebied te weigeren op het motief dat hij enkele niet-verplichte toeristische documenten bij hem had terwijl dergelijke informatie op elk moment en elke plaats kan worden verkregen via de smartphone of computer, of nog via het bureau voor toerisme. Dit zou volgens de verzoeker des te meer gelden daar zij kon rekenen op de steun van een vriend van zijn oom broer die trouwens verlof hebben moeten nemen om hem bij te komen staan. De verzoeker stelt dat hij een toeristisch verblijf had en dat hij ook voldoende middelen had.

De verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat de verweerder *in casu* over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Zoals de verzoeker zelf stelt, impliceert zulks dat de verweerder concreet moet motiveren wat de redenen zijn om de toegang te weigeren en over te gaan tot de terugnrijven. Omtrent het gegeven dat de verzoeker over een toeristisch visum beschikte en hij dus op het moment van zijn aanvraag aan de voorwaarden voldeed, merkt de Raad op dat artikel 3, eerste lid, 3°, samengelezen met het tweede lid van hetzelfde artikel van de vreemdelingenwet geenszins uitsluit, doch in tegendeel er uitdrukkelijk in voorziet dat een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum toch wordt terugnredreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verweerder zich geenszins uitsluitend heeft gesteund op het verzuim van de verzoeker om toeristische gidsen, brochures of plannetjes voor te leggen. De verweerder besluit immers op grond van verzoekers verklaringen ten overstaan van de grenspolitie en de documenten die hij voorlegde, dat de verzoeker *"op geen enkele manier aannemelijk kan maken welke de ware beweegredenen zijn voor zijn reis"*. De vaststellingen dat de verzoeker *"verklaart als toerist naar België te komen (...) typische toeristische trekpleisters als musea en restaurants [zou] bezoeken (...) maar totaal geen weet [te hebben] van wat er zoal te bezoeken valt"* en dat de *"hotelreservatie die hij voorlegt ook niet helemaal in orde. Op geen enkele manier kan contact opgenomen worden met dit etablissement. Bovendien zou de reservatie een bed in een enkel voor vrouwen bestemde ruimte betreffen."*, stroken met de stukken van het administratief dossier en worden door de verzoeker op het eerste gezicht niet weerlegd. Hij toont dan ook geenszins aan dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn om hem de toegang tot het grondgebied te weigeren en terug te drijven.

Waar de verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met de technologische mogelijkheden, en hierbij verwijst naar computers en smartphones, stelt de Raad samen met de verweerder vast dat uit het de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker dergelijke toestellen zou hebben voorgelegd en zou uitgelegd hebben dat hij zijn plannetjes via deze toestellen zou raadplegen of dat hij naar het bureau voor toerisme zou gaan. Ook deze kritiek betreft een loutere verklaring achteraf, waarvan de verweerder dus bij het treffen van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben. Bovendien dient te worden herhaald dat de verzoeker geen enkel idee bleek te hebben van wat er zoal te bezoeken valt, hij verklaarde dat hij dat in het hotel zou vragen. Doch in dit hotel, dat overigens op geen enkel telefoonnummer kon worden bereikt, had hij blijkens de voorgelegde voucher een bed geboekt in een zespersoonskamer voor vrouwen. Ter terechtzitting wordt hieromtrent nog aangegeven dat de verzoeker eventueel naar een ander hotel kon gaan in Brussel nu er genoeg accommodatie is. Zoals de verweerder ter terechtzitting pertinent opmerkt, is deze verklaring moeilijk te verzoenen met de uiteenzetting in het verzoekschrift dat de verzoeker een paar dagen bij een vriend in België en een paar dagen bij zijn oom in Frankrijk zou logeren. Bovendien is ook deze verklaring niet voorafgaand aan de eerste bestreden beslissing aan de grenspolitie of de verweerder kenbaar gemaakt, zodat ook hier moet worden opgemerkt dat deze argumentatie niet dienstig is en de Raad niet als rechter in hoger beroep de ware toedracht van de feiten kan gaan vaststellen.

Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen van de verweerder, komt het geenszins als kennelijk onredelijk over om te besluiten tot de weigering van toegang en teruggedrijving in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Na een *prima facie* onderzoek van het middel blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de eerste bestreden beslissing zou berusten op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat op het eerste gezicht niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet. Een klaarblijkelijke beoordelingsfout of een schending van artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet evenmin.

2.3.1.3. Het eerste middel is, in al zijn onderdelen, niet ernstig.

2.3.2. In een tweede middel, gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 3, derde lid en 62 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 34 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Tevens wordt gewag gemaakt van een manifeste appreciatiefout.

De verzoeker onderbouwt zijn middel als volgt:

“En ce que, la partie adverse décide d’annuler automatiquement le visa de la partie requérante ;

Alors que, il ressort des dispositions applicables en la matière que la décision d’annulation ne peut pas se faire de manière automatique lorsque l’étranger ne peut pas fournir l’ensemble des documents justificatifs ;

10. Considérant que la décision d’annulation du visa de la partie requérante repose sur les éléments suivants :

- La partie requérante ne serait pas en possession des documents démontrant l’objet et les conditions de son séjour ;*
- Ainsi, elle ne déposerait aucun document prouvant le but touristique de son voyage ;*

Que cette motivation ne peut pas être suivie ;

11. Considérant, première branche, que l’article 34 du Règlement n°810/2009 dispose que :

« 1. Un visa est annulé s’il s’avère que les conditions de délivrance du visa n’étaient pas remplies au moment de la délivrance, notamment s’il existe des motifs sérieux de penser que le visa a été obtenu de manière frauduleuse. Un visa est en principe annulé par les autorités compétentes de l’État membre de délivrance. Un visa peut être annulé par les autorités compétentes d’un autre État membre, auquel cas les autorités de l’État membre de délivrance en sont informées.

2. Un visa est abrogé s’il s’avère que les conditions de délivrance ne sont plus remplies. Un visa est en principe abrogé par les autorités compétentes de l’État membre de délivrance. Un visa peut être abrogé par les autorités compétentes d’un autre État membre, auquel cas les autorités de l’État membre de délivrance en sont informées.

3. Un visa peut être abrogé à la demande de son titulaire. Les autorités compétentes de l’État membre de délivrance sont informées de cette abrogation.

4. L’incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l’article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d’annulation ou d’abrogation du visa » ;

Qu'il ressort de l'article 34, § 1er du Règlement n°810/2009 que ce n'est que si les conditions de délivrance du visa n'étaient pas réunies au moment de la délivrance du visa que celui-ci peut être annulé ;

Qu'en l'espèce, la décision querellée n'indique pas que les conditions d'obtention du visa de la partie requérante n'étaient pas réunies au moment de l'obtention du visa (en raison d'une fraude par exemple);

Que ce n'est qu'au regard des documents qu'elle avait en sa possession lorsqu'elle est arrivée à la frontière que son visa a été annulé ;

Que dès lors que la partie adverse ne soutient pas que la partie requérante ne remplissait pas les conditions pour pouvoir bénéficier d'un visa au moment où celui-ci lui a été délivré, la partie adverse ne pouvait pas adopter une décision d'annulation de son visa ;

Qu'en adoptant une décision d'annulation alors que les conditions n'étaient pas réunies, la partie adverse a violé l'article 34, §1er du Règlement n°810/2009 ;

Que le moyen est sérieux et fondé en sa première branche ;

11. Considérant, deuxième branche, que l'article 34, § 4 du Règlement n°810/2009 dispose que : « L'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou d'abrogation du visa » ;

Que l'article 3, alinéa 2 de la loi du 15.12.1980 précise quant à lui que :

« Lorsqu'il est envisagé de refuser l'entrée à un étranger qui est porteur d'un visa valable, l'autorité compétente décide également s'il y a lieu de l'annuler ou de l'abroger.

Les autorités chargées du contrôle aux frontières refoulent l'étranger auquel l'entrée est refusée et, le cas échéant, annulent ou abrogent le visa » ;

Qu'il ressort du libellé de ces dispositions tant européennes que nationales, que lorsque les autorités décident de refuser l'entrée sur le territoire d'une personne ou que celle-ci ne peut pas fournir les documents démontrant l'objet de son voyage et l'existence de moyens de subsistance suffisants, elle ne peut pas se faire notifier automatiquement une décision retirant ou annulant son visa ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse n'explique pas pour quel motif, il fallait automatiquement annuler le visa de la partie requérante ;

Qu'en ne le faisant pas, la partie adverse n'a pas légalement motivé la décision querellée en la forme et a violé les dispositions légales invoquées au moyen ;

Que de surcroît, si la partie requérante avait pu disposer de plus de temps, elle aurait pu réunir les informations demandées par la partie adverse ;

12. Considérant que toute autorité administrative est tenue à un devoir de prudence et de minutie ;

Que si la partie adverse avait agi conformément au devoir de prudence et de minutie qui pèse sur elle, elle aurait constaté que la partie requérante était dans les conditions pour maintenir son visa et rentrer sur le territoire ;

Que la partie adverse n'a pas pris contact avec les personnes, mentionnées ci-avant, qui auraient pu éclairer la partie adverse sur le but du voyage de la partie requérante

Que les éléments invoqués aux point 7 à 9 de la requête sont également pertinents s'agissant de la décision d'annulation du visa de la partie requérante ;

Que plus particulièrement, à l'heure d'internet où un smartphone ou un ordinateur permet d'avoir accès à la plupart des informations utiles en un clic, le fait que la partie requérante n'ait pas en sa possession

des brochures touristiques, brochures de voyage ne permet pas de considérer qu'elle ne justifie pas que la partie adverse puisse considérer que son voyage n'est pas à but touristique ;

Qu'au vu de ces différents éléments, la décision querellée apparaît comme étant disproportionnée ;

Qu'en adoptant la décision attaquée, la partie adverse a violé l'article 34, § 4 du Règlement n°810/2009 et 3, alinéa 3 de la loi du 15.12.1980 et commis une erreur manifeste d'appréciation ;

Que le moyen est sérieux et fondé en sa deuxième branche ;"

2.3.2.1. Voor een algemene toelichting omtrent de draagwijdte van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt verwezen naar punt 2.3.1.1.

De Raad benadrukt voorts in de eerste plaats dat de verzoeker zich lijkt te vergissen waar hij ervan uit gaat dat zijn visum werd vernietigd. Uit een lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat het visum werd ingetrokken. Een intrekking van het visum dient, gelet op de onderscheiden bepalingen van artikel 34 van de Visumcode, te worden onderscheiden van de nietigverklaring van het visum.

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan is beslist verzoekers visum in te trekken. In de motivering wordt hiertoe immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 32, 1, a, II en 34, 2 van de Visumcode. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het doel en de omstandigheden van verzoekers voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Hiertoe steunt de gemachtigde zich op de volgende concrete vaststellingen: *"betrokkene verklaart als toerist naar België te komen. Mogelijks zou hij ook naar Parijs reizen. Hij heeft hier echter geen hotelreservatie voor. Betrokkene zou typische toeristische trekpleisters als musea en restaurants bezoeken. Maar betrokkene beschikt over geen enkele toeristische info waaruit dit zou kunnen blijken. Hij heeft totaal geen weet van wat er zoal te bezoeken valt. Bovendien blijkt de hotelreservatie die hij voorlegt ook niet helemaal in orde. Op geen enkele manier kan contact opgenomen worden met dit etablissement. Bovendien zou de reservatie een bed in een enkel voor vrouwen bestemde ruimte betreffen. Hieruit blijkt dat betrokkene op geen enkele manier aannemelijk kan maken weke de ware beweegredenen zijn voor zijn reis".* Zodoende wordt wel degelijk in rechte en in feite toegelicht waarom de verweerder heeft beslist om het visum in te trekken. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, blijkt uit de geboden motieven geenszins dat automatisch werd overgegaan tot de intrekking van het visum. De verzoeker toont op het eerste gezicht niet aan dat de concrete motieven, zowel in rechte als in feite, niet afdoende zouden zijn in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. In tegendeel brengt hij een inhoudelijke kritiek naar voor en blijkt uit zijn uiteenzettingen dat hij wel degelijk afdoende op de hoogte is van de motieven die de tweede bestreden beslissing schragen. De kritiek dat de verweerder zijn beslissing niet correct heeft gemotiveerd, betreft niet de uitdrukkelijk motiveringsplicht maar wel de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet is op het eerste gezicht niet aangetoond.

2.3.2.2. Voor een algemene toelichting omtrent de draagwijdte van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, wordt verwezen naar punt 2.3.1.2.

De tweede bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in de artikelen 32, 1, a, II en 34, 2 van de Visumcode.

Artikel 32, 1, a, II van de Visumcode bepaalt als volgt:

"1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

(...);

ii)

het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;"

Artikel 34, 2 van de Visumcode luidt als volgt:

“2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

De verzoeker meent dat de verweerder niet kon overgaan tot de vernietiging (lees: intrekking) van zijn visum nu hij niet heeft vastgesteld dat de verzoeker op het moment van de afgifte van het visum niet voldeed aan de voorwaarden om een visum te verkrijgen. De verzoeker verliest echter uit het oog dat de verweerder op grond van verzoekers verklaringen bij de grenspolitie en de documenten die hij toen voorlegde of juist niet voorlegde, heeft afgeleid dat de verzoeker op geen enkele manier aannemelijk kan maken welke de ware beweegredenen zijn voor zijn reis zodat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Artikel 32, 1, a, II van de Visumcode voorziet uitdrukkelijk in de weigering van het visum te weigeren indien het reisdoel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet zijn aangetoond. Waar de verweerder stelt dat het visum wordt ingetrokken omdat het reisdoel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet afdoende zijn aangetoond, heeft hij dus geoordeeld dat de verzoeker niet (langer) aan de afgiftevoorwaarden van zijn visum voldoet. In toepassing van de artikelen 32, 1, a, II en 34.2. van de Visumcode kon dan ook wel degelijk worden beslist om het visum in te trekken. Het feit dat de verzoeker op het ogenblik van de afgifte van het visum aan de desbetreffende voorwaarden voldeed derwijze dat het visum werd uitgereikt, verhindert geenszins dat op het moment dat de verzoeker zich aanbiedt aan de grenspost nog steeds kan worden beslist om het visum in te trekken wanneer wordt vastgesteld dat niet langer is voldaan aan één van de voorwaarden tot afgifte van het visum.

De verzoeker stelt voorts dat de verweerder meer informatie had kunnen bekomen indien hij meer tijd had gehad. Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoeker, blijkens de stukken van het administratief dossier, op 26 september 2017 om 12u42 werd onderschept en dat de bestreden beslissingen werden getroffen diezelfde dag om 20u34. De verzoeker heeft zodoende uitgebreid de mogelijkheid gehad om zijn reisdoel en –omstandigheden uiteen te zetten en uit niets blijkt dat hij ooit gevraagd heeft om meer tijd teneinde verdere stukken of informatie te kunnen voorleggen. Er kan *in casu* dan ook niet dienstig worden voorgehouden dat de verzoeker onvoldoende tijd zou hebben gehad om de nodige en nuttige toelichtingen te verschaffen.

Waar de verzoeker herhaalt dat de verweerder verzuimd heeft om contact op te nemen met de personen die zijn reisdoel zouden kunnen uitklaren en waar hij verwijst naar de elementen ingeroepen onder de punten 7 tot 9 van zijn verzoekschrift, volstaat het te verwijzen naar hetgeen hieromtrent werd uiteengezet onder punt 2.3.1.2.. De Raad herhaalt nogmaals dat de verweerder niet op de hoogte was van het bestaan van de door de verzoeker genoemde personen en dat de verzoeker bij de grenspolitie en voorafgaand aan de thans bestreden beslissingen geenszins heeft verklaard dat hij bij een vriend in België of bij een oom in Frankrijk zou logeren. In tegendeel heeft hij uitdrukkelijk verklaard een louter toeristisch reismotief te hebben en te zullen logeren in het voormelde hostel waar hij voor acht dagen een kamer zou hebben geboekt en reeds zou hebben betaald. Tevens dient te worden hernomen dat uit het de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker dergelijke toestellen zou hebben voorgelegd en zou uitgelegd hebben dat hij zijn plannetjes via deze toestellen zou raadplegen of dat hij naar het bureau voor toerisme zou gaan alsook dat de verzoeker uit het oog verliest dat het gebrek aan toeristische plannetjes, gidsen of brochures op zich niet heeft geleid tot de intrekking van het visum, maar wel de vaststelling dat de verzoeker *“op geen enkele manier aannemelijk kan maken welke de ware beweegredenen zijn voor zijn reis”*. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, in weerwil van hetgeen de verzoeker voorhoudt, noch uit de eerste noch uit de tweede bestreden beslissing kan blijken dat de verweerder zou hebben geoordeeld dat de verzoeker geen toeristisch reismotief zou hebben.

Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen van de verweerder, komt het geenszins als kennelijk onredelijk over om te besluiten tot de intrekking van het visum.

Na een *prima facie* onderzoek van het middel blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de tweede bestreden beslissing zou berusten op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat op het eerste gezicht niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet. Een klaarblijkelijke beoordelingsfout of een schending van artikel 34 van de Visumcode evenmin.

Tot slot wordt er op gewezen dat de verzoeker verzuimt om concreet toe te lichten op welke manier de tweede bestreden beslissing artikel 3, derde lid van de vreemdelingenwet zou schenden. Het middel is op dit punt op het eerste gezicht onontvankelijk.

2.3.2.3. Het tweede middel is, in al zijn onderdelen, niet ernstig.

2.3.3. De beide middelen zijn in geen van hun onderdelen ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

C. DE GROOTE